

A LELKI CSALÓDÁSOK KEZELÉSE

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2023. december 10.

Miért jövünk gyülekezetbe? Miért járunk közösségbe? Azt hiszem, hogy sok oka van ennek, de egyik oka mindenképpen annak kell lennie, hogy van egy elvárásod. Legyen egy elvárásod, hogy olyan kérdésekre kapsz választ, amik megvannak benned, de a világból azokat a válaszokat nem kapod meg. Vagy ha kapsz is válaszokat, biztos, hogy másféléket. Sokatoknak valódi problémáik, valódi nehézségeik vannak, amire valódi válaszokat kellene adni, akár innen a pulpitról, arról a helyről, ahonnan az Igét halljátok. Nem vallásos gyülekezetesdit kell nekünk mímelni, vagy eljátszani, hanem valódi, emberi problémákra kell valódi, igei, bibliai, igaz válaszokat adnunk. Úgy hiszem, hogy ez jogos elvárásod és jogos igényed. Ez valós, mert jogos, és szeretnénk ennek megfelelni. Lehet, hogy furcsán hangzik ez a kifejezés a számból, és azt hiszem, beszélhetek mindazoknak a nevében, akik itt vannak, szeretnénk olyan válaszokat adni, amelyek segítenek benneteket a hétköznapiakban azzal kapcsolatban, hogy hogyan éljétek meg jól a hiteteket, az Istennel való kapcsolatokat. Természetesen nem a prédikáló személye a garancia arra, hogy amit hallasz, azt te jól érted, jól értelmezed, és befogadod, és eljutsz vele oda, ahova Isten szeretné, hogy eljussál. Megvan neked ebben a felelősséged, ahogy Jézus is mondta a magvetés példázatában: meglássátok, mi módon hallgatjátok az Isten beszédét, azt, amit Ő mond. Tehát, ami itt elhangzik, az vagy segít neked és beépül a szívedbe, vagy az is előfordulhat, hogy a porba hullik, vagy beesik a kövek közé, vagy az útszélre és nem hoz számodra segítséget. Úgy hiszem, hogy sok fizikai és anyagi gond mellett nagyon sokatoknak van valóságos lelki, érzelmi problémája. Sok ember a világban és a gyülekezetben sincs ezzel másképpen. Az emberek, akik közösségbe járnak, vagy egyedül élnek, vagy társaságban élnek, házasságban, vagy bárhol is vannak, problémákkal küszködnek. Nem megoldhatatlan gondok ezek, de sokszor van probléma az embereknek a lelkében is, és erről szeretnék a mai napon beszélni.

Kicsit folytatva az előző tanítássorozatot, de külön tanításként is gondoltam ezt ma megfogalmazni. Tehát a sok-sok anyagi és fizikai probléma mellett valóságosak azok a lelki problémák is, amelyekkel szembesültök ti is, és mi is, akár mindannyian. Egyikünket sem kerülik el azok az érzelmi hatások, amelyek érnek bennünket jobbról-balról, előlről-hátulról, a világból, akár a gyülekezetből. Mindannyian találkozunk azzal, hogy bántanak, sértenek, és emiatt aztán csalódások érnek minket. Nem feltétlenül kell csalódnod a pásztorodban, a gyülekezetedben, a melletted ülőben. Sokféle csalódáson megy át sok ember, és ezek olyan negatív spirálba tudják az embert lehúzni, amelyből időnként csak külső segítséggel lehet kijönni. Ez a külső segítség most itt a tanítás lesz, illetve maga Isten Igéje, amelyben meg fogunk nézni egy konkrét történetet. Rengeteg van egyébként a Bibliában, ahol is Istennek az emberei, akik Őbenne bíztak, Őbenne hittek, akik az Ő erejében jártak, csalódtak. Mert nem úgy történtek a dolgok, ahogy azt ők elvárták, vagy szerették volna. Gondoljunk csak bele, hogy milyen csalódásokon kellett keresztül mennie Mózesnek, Józsefnek, Illésnek, és lehetne sorolni nagyon sok ószövetségi prófétát, akiknek volt egy elvárása, és nem feltétlenül úgy sikerült minden, ahogy azt ők elvárták maguktól akár.

Az Újszövetségben a tanítványok is átmentek egy nagyon mély traumán, egy nagyon mély csalódáson akkor, amikor látták a Mesterüket keresztre feszítve meghalni. Mi a kereszttel két évvel visszatekintve látjuk az egész történetet, és mi már látjuk a feltámadást, látjuk a korai gyülekezetet, az apostolok cselekedeteit, az apostolok leveleit. Mi már látjuk az elmúlt két év történelmét, de akkor ott, ők az időnek azon a pontján, amikor együtt éltek, együtt lélegeztek, együtt aludtak, együtt ettek, együtt ittak, az általuk hitt Messiással, akiről a prófécia azt mondták, hogy bevezeti Izráelt az aranykorba. Ez az álom, ez a várakozás, ez a felfokozott érzelmi, lelki gondolkozásmód és közeg összeomlott. Mert egyik napról a másikra, egyik éjszakáról a másikra Jézust elfogják. Hajnalban elítélik és már délben a kereszten lóg, és kora délután meghal. Teljes összeomlás, teljes kiábrándulás, és teljes csalódottság volt bennük. Ha belegondolunk abba, hogy mit kellett nekik átélni, akkor azt mondhatjuk, hogy emberileg, az emberi oldalt nézve, ezek mind-

mind megérthető dolgok. Hisz mindannyiunkat értek már csalódások, kisebbek-nagyobbak. Előlről-hátulról, jobbról-balról, de mi nem vagyunk ott. Mi itt vagyunk most, és nekünk tanulnunk kell azokból a dolgokból, amik ott, akkor történtek az ószövetségben.

Tanulnunk kell József életéből, aki vajon mennyire csalódott a testvéreiben, mikor azok meg akarták őt ölni? Milyen lelkivilága volt, milyen érzelmi állapotban volt József, amikor beledobták egy kútba? Mit érezhetett akkor, amikor az édestestvérei eladták őt pénzért rabszolgának? Mit érezhetett akkor, amikor elárulta Potifár felesége őt? Ágyába akarta húzni. Mit érezhetett akkor, amikor megfejtette a börtönben a pohárnoknak és a sütőmesternek az álmát, és azok elfeledkeztek róla? Az egyiket még megértjük, hogy elfeledkezett róla, mert meghalt elég hamar, de a pohárnoknak csak akkor jutott eszébe József, amikor az ő ura, a fáraó, az egyiptomi király álmodott. Akkor eszébe jutott, hogy volt egy zsidó fiú ott a börtönben, aki az én álmomat is megfejtette, és minden úgy történt velem is, és a szolgatársammal is, ahogy azt ő megmondta. Mit érezhetett József akkor, amikor a testvérei leborultak előtte, és az apja is?

Szóval nagyon sok emberi tényező van, és annyira el tudjuk időnként szellemiesíteni a dolgokat, hogy mi szellemből élünk: a szellemi dolgok olyan magas rendűek, és olyan csodálatosak és olyan tökéletesek, hogy mi is ahhoz szabjuk magunkat! Természetesen a mai üzenetnek ez a lényege, hogy mi szellemből éljük meg a dolgainkat, de valóságos dolog az, hogy a lelkünk érzelmeivel foglalkoznunk kell. Nem lehetséges az, illetve úgy mondom, hogy én nem hiszem el, hogy Isten úgy te-remtette meg az embert, hogy szolgálja Őt, imádja Őt, dolgozzon Neki, munkálkodjon Neki úgy, hogy közben ő a lelkivilágában, az érzelmeiben csalódott, kiábrándult, összetört és boldogtalan. Mert nekem elég csak szellemben bölcsnek, meg okosnak, meg tudósnek lenni, meg szeretetben járni, meg elég, ha én belül örülök igazából, de a lelkivilágomban, az érzelmeimben lehetek letört is. Nem hiszem én ezt el. De azt viszont hiszem, hogy azok a gyümölcsök, illetve a szellem gyümölcsei, amit ír az Ige a Galata 5,22-ben, azoknak meg kell nyilvánulniuk a lelkünk szintjén is. A szeretet, az öröm, a békeség, a béketűrés, és sorolhatnánk mind a kilencet végig. Ezek nyilvánvalóvá kell, hogy legyenek.

Sok keresztény, ha őszinte magához – és ma itt ez most az őszinteség napja –, és belenéz a tükörbe és megkérdezi magától, attól, akit lát a tükörben: Te boldog vagy? Akkor mit válaszolnál neki? Mit válaszolna ő onnan vissza neked? Te mit mondanál? Te elégedett vagy az életeddel? Elégedett vagy a kapcsolataiddal? Elégedett vagy azzal úgy, ahogy vagy? Elégedett vagy a szolgálatoddal? Elégedett vagy azzal, amit látsz magad körül? Minden úgy jó és ennél már nem is nagyon lehetne szebb és jobb? Ilyenkor, ha őszinték vagyunk és be merjük magunknak ismerni, akkor az a válaszuk, hogy nem minden úgy van, ahogy én azt elgondoltam egy, két, öt, tíz, húsz évvel ezelőtt. Érték csalódások, érték fájdalmak, és érték nehézségek, de én úgy hiszem, hogy Isten nem akarja, hogy ebben maradjunk így tovább. Hiszek abban, hogy ki lehet jönni ebből. Hisztek abban, hogy meg lehet gyógyulni ebből, mert az ember lelke mindenféle sérelmeket, bántásokat, csapásokat kap, innen-onnan-amonnan, és megsebződik. És ugye szokták mondani, hogy ezek be tudnak gyógyulni, de nagyon kérgessé tud válni az ember, keménnyé.

A múlt héten, ha figyeltél nagyon az elhangzott tanításra, akkor hallhattad, hogy ez a keménység több mindenből fakadhat. A törvény szigorú és nem helyes értelmezéséből, és lehet ez a keménység abból is, hogy nem mersz megnyílni, mert félsz a csalódástól, az újbóli sérelemtől, az újbóli megbántástól, vagy megbántódástól, és ilyenkor az ember bezárkózik, nem mer megnyílni. Úgy hiszem, hogy van egy egyensúly ebben, amit meg kell nekünk találni, érteni, hogy mennyire legyünk bizonyos dolgok felé érzékenyek, és mi felé kell keménynek lennünk. Vannak dolgok, ami felé keménynek kell lenned. Nagyon keménynek. Ugyanúgy, mint ahogy Isten is kemény a bűn felé, a hazugság felé, a tolvajlás felé, a hiábavalóság felé, jó, ha megkeményedsz. Az nem baj. De Isten dolgai felé lehetsz lágy. És úgy hiszem, hogy amikor az ember, ott belül igazán stabil, akkor nem okoz neki problémát, hogy kívül vihar van. Ha az ember a belsejében szilárd alapokon áll, akkor mindegy, hogy milyen káosz van kint. Mindegy, hogy milyen bizonytalanság van kint. Az alapot vett és a meggyökerezett elme, az alapot vett és meggyökerezett érzelmek, az alapot vett és meggyökerezett akarat nehezen kimozdítható, úgy hiszem. Nagyon sokan vágynak arra, még ha nem

is fogalmazzák meg így, hogy ilyen stabilak legyenek, de nem túl sok ember van, akinél ez valóságosan jelen van. Amikor az embernek a lelkében, és ugye az elmúlt három tanításban, amikor én prédikáltam, a szellem és a lélek közötti különbségekről, és az ezzel kapcsolatos dolgokról volt szó. Ha figyeltél, akkor hallhattad, hogy mi hova tartozik, és hogy ez nem ugyanaz, a szellemünk, a lelkünk nem egyezik meg.

A szellemünk újjászületett, örök élet van benne, új teremtés az a Krisztusban. Újjá lett minden. A lelkünk azonban megújításra vár, arra vár, hogy egy csomó helytelen dolog, ami benne felépült, leomoljon benne. Le legyen benne rombolva. Sok elképzelés, sok teória, és akár a sok bántás miatti kemény falak, amik körbevesznek minket, le legyenek rombolva. De amikor az ember a lelkében is megalapozódik, olyan tartást kap, amit nem tud semmi megadni a világban. Ezt a lelki tartást az emberek a világból semmilyen pozitív megerősítéssel nem tudják neked megadni, mert csak kívülről támogatnak ebben. Belül kell erősnek lenned. Semmilyen elismerés, semmilyen dicséret, semmilyen anyagi dolog, semmilyen vagyon, nem tudja azt a belső békét – nevezzük így – stabilá tenni benned úgy, hogy az örök érvényű legyen, hogy az hosszútávon kitartson, csak egyedül Isten Igéje. Vannak mindenféle pszichológiai trükkök, és mindenféle dicsérő mechanizmusok, és mindenféle olyan dolgok, amelyekkel egymást tudjuk segíteni, felépíteni, amivel egymást tudjuk bátorítani. Nem mondom, hogy ezek mindenestől fogva kukába valók, mert a Biblia is használja ezeket, illetve a Biblia használja ezeket, és ezeknek részben, vagy teljesen kifordított utánerőszakát látod a világban. Látjuk ezt egy-egy okkult dologban is.

De az a belső stabilitás, amit Isten Igéje tud adni a Vele való személyes kapcsolatból, azt semmi más nem tudja pótolni. Hatalmas kincs a számunkra Isten beszéde. Nagyon stabil személyiséggé válik az ember, ha időt tölt azzal, hogy megismerje Őt. Még ha dőcögős is az út, és még ha lassan is haladsz ebben a személyiségfejlődésben, és még ha lassan is haladsz azon az úton, hogy egyre boldogabbnak érezd, és lásd is magad, és helyesen is gondolkozzál. Ez a lassú haladás is sokkal jobb annál, mint ha az ember áll egy helyben. Még ha ötször olyan lassan haladsz, mint a melletted vagy mögötted ülő, és még ha nem is abban az ütemben, ahogy te azt eltervezted, de lassan haladni jobb, mint egyhelyben állni, vagy visszafelé fejlődni. Az ember egyébként frusztrálttá válik akkor, amikor látja, hogy hova kellene eljutni, de nagyon távol érzi magát attól.

Ott áll előttünk Isten Igéje. Ott áll előttünk az, hogy milyenekké váltunk a szellemben. Ott van előttünk a példa, Jézus, és az Ige azt mondja, hogy mi olyanok vagyunk a bensőnkben, mint Ő. Az az etalon, az a mérce, és olyan elérhetetlen, és az ember szembesül mindig azzal, hogy én nagyon nem vagyok ott! Az ember emiatt frusztrálttá válik, mert azt gondolta, hogy mostanra már, mikor húsz, harminc, ötven éves leszek, máshol fogok tartani, érzelmileg is, lelkileg is, anyagilag is, a testem állapotában is, sok minden szempontból. Közben nem feltétlenül van ez úgy, hogy az ember ezt eltervezi. Ez nagy-nagy önértékelési problémákhoz vezethet. Ha összehasonlítjuk magunkat másokkal, akkor a viszonyítási alapunkhoz képest feljebb, vagy lejjebb pozícionáljuk magunkat. Akkor vagy az van, hogy a másikhöz képest én nem vagyok olyan, vagy az, hogy a másikhöz képest feljebb, vagy lejjebb vagyok. A tüneteket látjuk sokszor, hogy bizonytalanság van az emberekben.

Szeretnék egy történetet végignézni veletek, az I Királyok könyvéből. Illés történetét, amellyel a héten elég sokat foglalkoztam. Megláttam benne egy-két olyan dolgot is, ami idáig nem volt számomra egyértelmű, vagy nem hallottam erről senkit sem beszélni. Szeretnék erről egy kicsit beszélni nektek. Nagyon érdekes a történet, mert rengeteg tanulsággal szolgál számunkra. Ahhoz azonban, hogy megértsük Illés életét, és azt, hogy ő honnan hova jutott, és oda miért került, és miért érezte magát annyira rosszul, meg kell látnunk a történelmi és kulturális háttérét is. Számomra ez nyitotta ki azt, hogy Illés miért is viselkedett úgy, ahogy viselkedett akkor, amikor is már az öngyilkosság határán volt. Amikor már azért imádkozott, hogy Uram, ölj meg engem, mert nem akarom én ezt tovább csinálni! Meglátjuk, hogy lehet ide eljutni Isten olyan emberének, aki olyan látványos, olyan erőteljes jeleket és csodákat tesz, amelyre nem túl sok példa van az Ószövetségben és az Újszövetségben sem.

Nézzük meg a történelmi és kulturális háttérét! Ha időben be akarjuk határolni Illés életét, szolgálatait, Dávidhoz viszonyítom, mert őt nagyjából könnyen el tudjuk helyezni. Dávid Saul után a

második király, és Dávid után kb. száz-százhusz évvel élt Illés. Nem olyan sok idő, nem sokszáz év telt el. Körülbelül az a távolság, mint nekünk az ezerkilencszáz éves eleje. Tudjuk Dávidról, hogy őt Salamon követte a trónon, aki jól indult. A bölcs Salamon, akinek köszönhetjük az Énekek énekét, akinek köszönhetjük a Példabeszédek bölcsességeit, majd a Prédikátor könyvét. Tudjuk nagyon jól, hogy a királysága végén, az élete végén, eléggé félrecsúszott, és bálványáldozatokat végzett, illetve bálványokat épített a feleségei révén. Az hagyján, de a következő királyok még lejjebb sülyedtek a dologban, még távolabb kerültek az eredeti rendeltetésüktől, és az eredeti dicsőséges királyságtól, mint ahogy eredetileg Dávidban és az ő királyságában látjuk. Salamon fiai oly mértékben megosztották egymást és az országot, hogy az ország kettészakadt. Az ország kettészakadása azzal is járt, hogy zsidó zsidó ellen támad, ölik egymást, fújnak egymásra, háborognak egymásra, úgy, hogy a vezetőjük, és az egész nép közben bálványimádóvá vált. Nem az élő igaz Istent imádják, nem az élő igaz Istent szolgálják, a törvény valahova félre van dobva, valahova hátulra, a polc alá, vagy beesett a szekrény mögé. Semmivel nem foglalkoztak igazából, csak az önös elképzeléseikkel, és azzal, hogy az élvezeteket hajszoják és így egyre messzebb kerültek Isten tervétől.

Aztán a következő királyoknál is azt látjuk, és azt olvassuk, hogy nemcsak folytatja az előző rossz beidegződést, az előző rossz mintát, hanem még rosszabbá vált. Ezt olvassuk, generációról generációra, királyról királyra. Pár Igét kivetítünk, és meg fogjuk ezt nézni. Egyetlenegy király volt, aki nem így csinálta, de az összes többinél látjuk azt, hogy igencsak messze kerültek attól, amit Isten mondott eredetileg nekik. Sok Ige van, amiből lehetne olvasni, de olvassuk az 1Királyok 15,3-as i-gerverset. Itt Abija királyról van szó:

1Királyok 15,3.

3. És járt az ő atyjának minden bűneiben, amelyeket őelőtte cselekedett, és nem volt az ő szíve olyan tökéletes az ő Urához Istenéhez, mint Dávidnak, az ő atyjának szíve.

Ezt olvassuk. Aztán az 1Királyok 15,11-ben egy másik királyról olvasunk. A kettészakadt királyságnak a másik oldaláról azt olvassuk Asáról:

1Királyok 15,11.

11. És Asa azt cselekedé, ami kedves volt az Úr szemei előtt, mint Dávid, az ő atyja.

Ő az egyetlen kivétel, de aztán olvassuk itt a 16. fejezet 25. versében Omriról:

1Királyok 16,25, 29–30.

25. És gonoszul cselekedék Omri az Úr szemei előtt, és gonoszságával meghaladá mind az őelőtte valókat.

Ezt azért olvasom fel, hogy lássuk azt, hogy milyen közhangulatban, milyen érzelmi állapotban volt az egész nép, és a vezetőség. A 29-es, 30-as versekben Ahábhhoz jutunk, aki akkor volt király, mikor Illés élt. Illés színrelépésekor Aháb volt az első számú vezető. Olvassuk:

29. Aháb pedig, az Omri fia uralkodni kezdé Izraelen, Asának, a júdabeli királynak harmincnyolcadik esztendejében; és uralkodék Aháb, az Omri fia, Izraelen Samariában huszonkét esztendeig.

30. És gonoszabbul cselekedék Aháb, az Omri fia az Úr szemei előtt mindazoknál, akik őelőtte voltak.

Tehát olvassuk itt azt, hogy a király gonoszul viselkedik, gonoszabban, mint az előtte lévők. A következő király gonoszabbul viselkedik, mint az előtte levő összes. Aztán a következő még gonoszabbul viselkedik, mint az előtte levő összes. Ekkor lép színre Illés. Istentelen, bálványimádó, Istentől elfordult szívű állapotban voltak az emberek, és ekkor jön Illés, aki istenfélő, aki Isten felkentje, Isten prófétája, Isten elhívottja. Isten szól hozzá, és mond neki valamit. Sosem gondolkoztam így ezen, de elsőnek olyan dolgot mond neki, amit én nem tudtam először hova tenni. Nem tudtam, hogy miért volt erre szükség? Olvassuk a 17,1-től:

1Királyok 17,1–6.

1. És szóla a Gileád lakói közül a tisbei Illés, Ahábnak: Él az Úr, az Izrael Istene, aki előtt álllok, hogy ez esztendőben sem harmat, sem eső nem léssen; hanem csak az én beszédem szerint.

2. És lőn az Úrnak beszéde őhozzá, mondván:

3. Menj el innét, és menj napkelet felé, és rejtezzél el a Kérit patakja mellett, mely a Jordán felé folyik.

Tehát jön Illés, és a királynak mond valamit, ami úgy hangzik, mint egy ítélet. Ezt az ember még megérti, igen, mert gonoszul cselekedtél, és a törvény alatt ez a következmény. De azt mondja utána az Úr Illésnek, hogy te figyelj! Menj a Kérit patakhoz! Mit látunk ott? Mit csinál ott Illés?

4. És a patakból lesz néked itald; a hollóknak pedig megparancsoltam, hogy tápláljanak téged ott.

5. Elméne azért, és az Úrnak beszéde szerint cselekedék; és elméne és leüle a Kérit patakja mellett, amely a Jordán felé folyik.

6. És a hollók hoztak néki kenyeret és húst reggel és este, és a patakból ivott.

Megkérdeztem magamtól, nem tudom, hogy te kérdezted-e már meg magadtól, hogy erre most miért volt szükség? Miért kellett Illésnek elmennie? Nem maradhatott volna otthon, nem kényel-mesebb? Látjuk itt, hogy ez egy természetfölötti dolog, nem? Az, hogy a patakból iszol az önmagá-ban nem, de az, hogy a hollók kenyeret és húst hoznak neked, azért az nem egy mindennapos dolog. Ugye? Miért volt erre szükség? Én ezt nem láttam, és nem értettem, és mondom, erről nem hallottam senkit sem beszélni. Elmondom, hogy én mit gondolok erről, aztán majd te megíted. De menjünk tovább.

Aztán, amikor ezen túl van, kiszárad a patak, mert nem volt eső, és akkor Illésnek tovább kellett állnia. És azt olvassuk a 9-es verstől:

1Királyok 17,9.

9. Kelj fel, és menj el Sareptába, amely Szidónhoz tartozik, és légy ott; ímé megparancsoltam ott egy özvegyasszonynak, hogy gondoskodjék rólad.

A történetet nem olvasom végig, mindannyian ismeritek, ha nem, pár mondatban elmondom. A lényeg, hogy volt ott egy özvegyasszony, akinek azt mondta Illés, hogy süssél nekem valami ételt. Azt válaszolta az özvegyasszony panaszkodva, hogy van egy maréknyi kis lisztecském, egy pici kis olajam, azt most én megsütöm magamnak és a fiamnak, megesszük aztán meghalunk, mert itt vége van mindennek, szárazság van, éhség van, semmi nincs!

Azt mondja neki Illés, hogy nem, először nekem süssél abból! És az asszony engedelmeskedik a prófétai kérésnek és megsütötte neki. Nagy csoda történik, mert ugye a történetnek a lényege az, hogy a vékából a liszt nem fogyott el.

1Királyok 17,16.

16. A vékabeli liszt nem fogyott el, sem pedig a korsóbeli olaj nem kevesült meg, az Úrnak beszéde szerint, amelyet szólott Illés által.

Történt itt még egy csoda. De a történetnek még mindig nincs itt vége, mert aztán az özvegyasszony fiúgyermeké olyannyira megbetegedett, hogy meghalt. Házi feladat, hogy otthon ezt elolvassd és értelmezd. Majd olvasod otthon, hogy Illés feltámasztja a halálból. Elég érdekes körülmények között, furcsa módon, de föltámad a fiú a halálból. Három csoda történik itt egymás után. És azon gondolkoztam magamban, hogy ez miért van ide leírva? Miért volt erre szükség? Miért kellett ezeket Illésnek tennie? Miért nem csak az történt, hogy odament a királyhoz hetente kétszer és mondta neki, hogy ejnye-bejnye, térjél meg, mert különben aztán jön rád az ítélet, meg az egész országra? Nem, itt Illésnek ki kellett mennie a pusztába, itt eltöltött gyakorlatilag éveket. Ezt követően ugye még három évig nem volt eső, és jön utána egy olyan csoda, ami mindezeket meghaladja. Azon gondolkoztam, nem biztos, hogy így van ez, de van ebben egy fokozás. Úgy tűnik nekem, mintha Illésnek készülni kellett volna valamire.

Amikor először kiment a patakhoz, és a hollók hozták neki a húst és a kenyeret, ott nem voltak tanúk. Csak ő volt ott, senki más. Meg a hollók, de azok általában nem beszélnek túl sokat.

Aztán a következő esetben már van valaki, egy özvegyasszony, aki már bekapcsolódik egy csodába, amikor már fokozva van a dolog, és egy nagyobb dolog történik ennél, a korsóból az olaj nem fogy el, és a vékából a liszt nem fogy el, és folyamatosan tudja sütni az asszony a kenyeret, meg a pogácsát, meg amit kell. Ez egy csoda. Még ezt is meghaladja az, hogy feltámad a halálból a fia.

Mégis mondhatnánk így emberi szemmel nézve, hogy ez egy még hatalmasabb dolog, hisz a halálból jön vissza ennek az asszonynak a fia, ahol már nem csak az özvegyasszony a tanú, hanem már a gyerekek is, meg gondolom, ott azért voltak szomszédok, meg ismerősök, akik mindezt látták.

A történetben itt van még egy pár érdekes dolog, de erre most nincs idő, hogy ezt kifejtssem, hogy mit mond itt az Ige. De látjuk azt, hogy ez idő alatt és ez idő tájt Akháb és az ő drágalátos felesége, Jézabel kergeti, üldözi, és gyilkolja az Istentől való prófétákat. És azokat a prófétákat, akik a Baált szolgálják, a hamis istent szolgálják, azokat ő a saját asztalánál vendégeli meg, és ott élnek, ott vannak teljes ellátásban és teljes jómódban. És jön a következő, a Kármel hegyi csoda, ami talán a leghíresebb Isten csodái közül, amit Illésen keresztül tett.

Tehát Illés csodái közül a leghíresebb. Kihívja Illés Baál prófétáit egy ilyen versengésre, amikor is fel kellett darabolni az állatokat, máglyát kellett rakni, fát, köveket, stb. És a történet lényege pár mondatban, hogy azt mondta Illés a prófétáknak és a királynak, hogy ha a ti istenetek az Isten, ak-kor kérjétek, hogy küldjön le tüzet és eméssze meg itt, és égő áldozatként, akkor mutassatok valamit.

Illés még ki is gúnyolja őket, amikor mindenfélét csinálnak ezek a Baál hamis próféták, már vaggossák magukat, már ostorozzák magukat, már pengével vágják magukat, már véreznek, már mindenféle dolgot csinálnak, de csak nem történik semmi a hamis Istenen keresztül. Kigúnyolja őket Illés, és akkor mondja ott az izraelieknek – az egész Izraelnek ki kellett vonulnia a Kármel hegyére, hogy még több ember lássa ezt –, hogy öntsetek vizet rá, négy vödörrel. Ezt kétszer, háromszor meg kellett csinálni, hogy már a körben lévő árok is mind vízzel volt tele, és akkor Illés imádkozott. Nagyon érdekes itt ez az ima, amit mond.

1Királyok 18,36–37.

36. És amikor eljött az esteli áldozás ideje, odalépett Illés próféta, és monda: Oh Uram, Ábrahámnak, Izsáknak és Izraelnek Istene, hadd ismerjék meg e mai napon, hogy Te vagy az Isten az Izraelben, és hogy én a Te szolgád vagyok, és hogy mindezeket a Te parancsolatodból cselekedtem.

37. Hallgass meg engem, Uram, hallgass meg engem, hogy tudja meg e nép, hogy Te, az Úr vagy az Isten, és Te fordítod vissza az ő szívüket!

Imádkozik itt Illés azért az Izrael Istenéhez, hogy Ő legyen az, aki visszafordítja a nép szívét Ő-hozzá. Látjuk itt a történetben, hogy tűz szállt alá az égből és megemészteti az égő áldozatot, a kövekkel, a vízzel, mindennel együtt. Ezt követően a Baál prófétáit elviszik és legyilkolják az összeset. A nép pedig kiáltja: Az Úr az Isten! Az Úr az Isten! Látjuk ezt a 39-es versben. Ez egy látszólagos Istenhez fordulás volt. És látjuk azt, hogy ez még nagyobb, még erőteljesebb dolog, ami itt történik, mert ezt látja egész Izrael. Látja mindenki, aki számít.

Aztán ezt követően ez a fejezet azzal zárul be, hogy Illés újra imádkozik, és jön a szélnek a zúgása és elkezd esni az eső. Ez aztán tényleg mindenkire kihatással van, az egész Izraelre, még azokra is, akik otthon maradtak, mert nem tudtak kijönni a Kármel hegyére.

Tehát van itt a csodákban egy fokozás, egy fejlődés, egy növekedés, és azt gondolnánk, hogy látjuk Illés szívét. Illés szíve az volt, hogy a nép forduljon oda az Ő Istenéhez. Akháb király térjen meg! Hagyja el a bálványozást. Hagyja el azt, hogy idegen isteneket imád. Le kellene rombolni az összes bálványszobrot.

Ezt látjuk itt, hogy elered az eső, jön az áldás. És mi történik másnap? Nem változott meg semmi. Minden ugyanúgy folytatódik, mint az előtte lévő években. Semmi nem változott meg! A nép nem fordult oda az Istenéhez, Akháb nem tért meg. És azt olvassuk, hogy Jézabel követeket küld, hogy amit te tettél az én prófétáimmal, én is azt fogom tenni veled, megöllek és legyilkolok, és most már név szerint téged üldözlek. Eddig üldöztünk mindenkit, aki próféta volt és Izrael Istenét szolgálta, de most aztán szinte vérdíj van a fejedén és meghalsz!

Illés oly mértékben magába roskad emiatt, annyira belemerül egy önsajnálataiba, nagy csalódás éri őt. Azt gondolnánk, hogy aki ilyen bátor, aki ilyen engedelmes Istennek, aki nem volt rest elmenni és a patakból inni és a hollóknak a szájából, a csőréből enni a húst és a kenyeret, akinek volt bátorsága az özvegyasszonynak mondani, hogy nekem süssél először ételt, akinek volt bátorsága ráfeküdni a halott

fiúra úgy, hogy az orra hozzáért és a keze a kezén, hogy feltámassza, akinek ehhez volt bátorsága, hogy lehetséges az, hogy megijedt Jézabeltől?

En úgy hiszem, hogy nem Jézabeltől ijedt meg. Itt nem arról van szó, hogy neki most inába szállt a bátorság, mert ez az ember egy nappal korábban a Baál négyszázötven prófétáját hívta ki arra, hogy mutassátok meg a ti isteneteket. Mutassátok meg azt, hogy tüzet tudtok lehívni a ti istenektől, hogy eméssze föl ez az áldozatot. És volt bátorsága az ő saját Istenéhez imádkozni és választ is kapott.

Olyan látványos, olyan erőteljes, olyan természetfölötti dolgok vették őt körül, hogy azt mondhatnánk, hogy ez nem az az ember, akinek az inába száll a bátorság, mert a királynő azt mondja, hogy én megöllek téged. Már azért sem, mert előtte is üldözték a prófétákat mind, és sokat meg is öltek közülük, ahogy az Ige mondja.

Itt a csalódás, ami érte Illést, hogy ő mindent megtett, hogy ő engedelmes volt. Ahogy olvastuk az Igében, úgy imádkozott, hogy: Uram, én mindent úgy csináltam, ahogy te mondtad! Mindent, amit te kértél, megcsináltam, és nem változott meg semmi. Olvasom itt a 19. fejezetben a 4-es verstől.

1Királyok 19,4.

4. Ő pedig elméne a pusztába egynapi járőföldre, és elmenvén leüle egy fenyőfa alá, és könyörgött, hogy hadd haljon meg, és monda: Elég! Most, oh Uram, vedd el az én életemet; mert nem vagyok jobb az én atyáimnál!

Ilyen lelkiállapotba került Illés. Pedig előző nap volt, hogy saját kezével ölte meg a hamis prófétákat, és látta, hogy Isten milyen csodát tett, hogy tűz emésztette meg a vízzel elárasztott oltáron az áldozatot. Ezen elgondolkoztam, hogy van egy csomó dolog, amit mi látunk az életünkben. Fel sem fogjuk, hogy mennyire csodálatos, mennyire szép, mennyire magasztos, és mennyire jó dolog történik velünk Istentől.

Megéljük az áldásokat, megéljük a csodáinkat, de ha egy rossz elképzelés, elvárás van bennünk afelől, hogy mit kell elérnünk, hova kell eljutnunk, milyen következményt várunk el attól, amikor engedelmeskedünk Istennek, és ha azt nem jól ragadjuk meg, akkor belekerülhetünk egy ilyen csalódás spirálba, és elmehet a kedvünk még az élettől is. Ha nem jól ragadjuk meg a dolgokat, és olyan helyzetbe kerülhetünk, mint Illés.

Mi volt Isten válasza Illéshez? Jól van akkor, megcsináltad, amit kell, akkor meghalsz. Nem, nem, nem! Hadd mondjam itt el egyébként, hogy ilyen lelkiállapotban nem csak Illés volt az Ószövetség alatt, hogy meg akart halni úgy, hogy közben ő az Istent szolgálta. Mózes is volt, hogy ezt mondta. A 4Mózesben olvasol erről: Uram, hadd haljak meg! Én nem bírom már elviselni ezt a népet! Ezek csak zúgolódnak, panaszkodnak, nyifognak, nyafognak, és nincs bennük semmi. Hadd haljak meg, nem bírom már ezt tovább!

Jónás mit csinált? Ugyanezt! És mi volt a válasza Istennek erre? A megújulás, a felfrissülés, és adott valami új munkát, új célt, amivel ők előbbre tudtak menni. Na de ne szaladjunk ennyire előre! Olvasom tovább a történetet. Csak összefoglalom röviden, hogy egy angyal jött Illéshez, aki elaludt ott a barlangban, és amikor felébredt, akkor pogácsa volt a feje mellett és víz. Aztán jött az Úr és megkérdezte tőle a 9-es versben: Mit csinálsz itt Illés?

1Királyok 19,10.

10. Ő pedig monda: Nagy búsulásom van az Úrért, a Seregek Istenéért; mert elhagyták a Te szövetségedet az Izrael fiai, a Te oltáraidat lerontották, és a Te prófétáidat fegyverrel megölték, és csak én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek.

Isten megkérdezi Illést, hogy mit csinálsz itt? És Illés, mintha begyakorolt volna egy választ már előre, elkezd panaszkodni abból a szemszögből, ahogy ő látja a dolgokat, ahogy ő érzi a dolgokat, ahogy ő gondolja, hogy ez így van. Ezeknek a panaszkodó mondatoknak itt van igazságtartalma, de ugye később kiderül, hogy nem volt minden igaz belőle, mert rosszul tudta, rosszul gondolta Illés.

Ha a történetet tovább olvassuk, történik még egy-két természetfölötti dolog. Ugye itt a forogszél, ami hegyeket mozdít, a földindulás, mindenféle dolog. Illés ezt látja, és megkérdezi a 13-as

vers végén újra Isten tőle, hogy: Mit csinálsz itt Illés? És Illés mit mond? Betűről betűre elsorolja ugyanazt, amit az előbb felolvastam.

1Királyok 19,14.

14. És ő felele: Nagy búsulásom van az Úrért, a Seregeknek Istenéért, mert az Izrael fiai elhagyták a Te szövetségedet, lerontották a Te oltáraidat, és a Te prófétáidat megölték fegyverrel, és én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek

Akkor az Úr azt mondja neki: Jó, ezt mondod te, amit én mondom neked, azt csináld most meg! És látjuk itt, hogy ad utasításokat Isten Illésnek, hogy kenjen fel királyokat, hívja el az ő utódját. Föl is olvasom.

1Királyok 19,15.

15. És monda az Úr néki: Menj el, térj vissza a te utadon a pusztán át Damaszkuszba, és mikor odaérsz, kenjed királlyá Hazáelt Szíriában;

Kicsit ugrok, hogy jobban tudjak haladni. A 18-as versben Isten szavai még ezek Illéshez:

1Királyok 19,18.

18. De meghagyok Izraelben hétezer embert: minden térdet, mely meg nem hajolt a Baálnak, és minden ajkat, mely meg nem csókolta azt.

Azt mondja Isten Illésnek, hogy figyelj, te el vagy keseredve, mert azt gondolod, hogy egyedül maradtál, egyedül vagy, de van itt még azért sok más is, hétezer ember! Egyébként, ha figyelmesen olvasod az Igét, két oldallal előbbre látod azt, hogy volt az istentelen Akháb királynak egy istenfélő szolgálója, aki titokban száz prófétát rejtett el, két barlangban ötvenenként, amit ő elmondott Illésnek. Tehát Illés ezt tudta. Ezután történt a Kármel hegyi csoda. Mintha kiment volna a fejéből, teljesen magára koncentrált, teljesen arra koncentrált, hogy van egy elvárása és Isten ezt mondta neki, és bizonyára az lesz az eredmény, hogy most aztán minden megváltozik.

Nem tudom, hogy te voltál-e már így, hogy azt gondoltad magadban, hogy megmutatom ezt a csodálatos, gyógyulásról szóló bizonyosságot a testvéremnek, anyukámnak, apukámnak, munkatársamnak? Ha ezt meglátja, biztos, hogy fut Jézushoz, és ő is a gyülekezetbe akar majd járni. Voltál már így? Páran bólogattok. És minden esetben ez így történt? Nem! Volt, hogy lehülyéztek, vagy azt mondták, hogy ez valami megjátszott kamu dolog, vagy azt mondták, hogy hagyj engem ezzel a hülyeséggel! Pedig te azt hitted, hogy ennek a dolognak az lesz az eredménye, hogy Jézust választják. Mert ha ez rád ilyen hatást gyakorolt, biztos, hogy a másokra is ilyen hatást fog gyakorolni. De nincs borítékolva, hogy ez így van! Azt gondolta Illés, hogy egy ilyen hatalmas csoda, amit lát egész Izrael ott a Kármel hegyén, hogy a Baál prófétái megszégyenülnek, meghalnak, és Isten hatalmas tüzet bocsájt az áldozatra, és nemcsak az a marha, ami négybe volt vágva, emésztődik meg, hanem még a kövek, még a por is elég – hát akkor biztos, hogy futnak vissza Istenhez.

Persze abban a percben, amikor látták ezt, még ott a friss érzelmi hatás: Ó igen, az Úr az Isten! De a szívük nem fordult vissza. Erről panaszkodott Illés Istennek, hogy nem látom ezt. Ezt egy kudarcnak élte meg. A saját személyes kudarcának élte meg azt, amit imádkozott, hogy Isten, te fordítsd vissza a szívüket, de ha az a csoda, amit rajtam keresztül tettél, nem tette meg ezt, akkor ez az én kudarcom. Azt mondta Illés, hogy nincs is már szükség arra, hogy éljek, hadd haljak meg! Egy olyan mértékű csalódás volt ez a számára, amelyet mi is átélünk időnként. Nem ilyen mélységekben természetesen, de maga az alapelv, ami alapján ez működik, az hasonló. Van egy elképzelésünk, van egy mintánk, van egy ideánk, és azt gondoljuk, hogy ennek így kell lennie, és amikor nem úgy történik, akkor csalódunk. Lehet csalódnunk természetesen jogosan is, jogtalanul is, illetve van alapja időnként a csalódásnak, van azonban, amikor túl nagyok voltak az elvárásaink magunkkal szemben, vagy a másikkal szemben, vagy a helyzettel szemben.

Izrael nem tért meg, Akháb király uralkodása nem tört meg, Jézabel halálra keresi továbbra is, de viszont Illés, ő megtört. Beletört abba az elvárásba, amit saját maga támasztott magával szemben. Egy negatív érzelmi spirálba került, ami egészen odáig vitte, hogy meg akart halni. Nincs értelme az életnek! A depresszió mélységeibe került. Vajon Isten, hogyan tekintett Illésre, és az ő munkájára, az ő elvégzett dolgára? Azt hiszem, hogy itt ebben megláthatjuk a válaszunkat és meg-

láthatjuk a kulcsot bizonyos dolgokhoz, hogy vajon Illéssel Isten elégedett volt? Mit gondoltok erről? Isten is úgy látta a helyzetet, mint ahogy Illés látta?

Óriási csapda és egy figyelmeztetés a számunkra, hogy Illés saját magát szemben állított elvárás, amit nem tudott teljesíteni. De nekünk helyesen kell értékelnünk a saját tevékenységünket. Helyesen kell értékelnünk a saját munkánkat és a saját feladatunkat. A Róma 11-ben Pál hivatkozik rá, amikor Izraellel és a zsidósággal kapcsolatosan elmond pár dolgot.

Róma 11,2–5.

2. Nem vetette el Isten az Ő népét, melyet eleve ismert. Avagy nem tudjátok-é, mit mond az Írás Illésről, amint panaszkodott Izraelre Istennél, mondván:

3. Uram, a Te prófétáidat megölték, és a Te oltáraidat lerombolták; és csak én maradtam meg egyedül, és engem is halálra keresnek.

4. De mit mond néki az isteni felelet? Meghagytam magamnak hétezer embert, akik nem hajtottak térdet a Baálnak.

5. Ekképpen azért most is van maradék a kegyelemből való választás szerint.

Isten felnyitotta Illés szemét, hogy nem úgy van, ahogyan te gondolod. Nem úgy van, ahogy te azt elképzelted. Nem vagy egyedül, vannak rajtad kívül még mások is, akik nem hajtottak térdet az idegen istennek. Időnként mi is olyan egyedül érezzük magunkat, mint a kisujjunk, és azt mondjuk, hogy mindenki elhagyott, senki nem szeret, és jaj, Istenem, olyan kilátástalan minden! De nem kellene így gondolkodnunk, mert Isten szemszöge és látásmódja sokszor teljesen más, mint ahogy mi látjuk saját magunkat. Ha rossz a várakozásunk, ha rosszul látjuk saját magunkat, akkor bármilyen kiemelkedő eredmény után is érezhetjük magunkat értéktelennek. Illés olyan kiemelkedő csodákat tett, amire nem túl sok példa van az ószövetségben, hogy halottat támaszt fel, tüzet hív le a mennyből, imádkozik és nem lesz eső, imádkozik és megint eső lesz. Ezek olyan dolgok, amelyeket rajta keresztül tett Isten. Van egy igevers a Jakab apostol levelében, az 5,17-ben, ami számomra igen becses és szeretném, ha te is meglátnád ennek a szépségét és értelmét és lényegét.

Jakab 5,17.

17. Illés ember volt, hozzánk hasonló természetű; és amikor buzgón imádkozott, hogy ne legyen eső, nem volt eső a földön három esztendeig és hat hónapig:

Ennek az igeversnek az eleje, hogy Illés ember volt, hozzánk hasonló természetű. Hozzád hasonló természetű! Ember, emberi! Aki Istennek hatalmas felkentje, de mégis esendő, és ő imádkozott, és nem volt eső. Ha ez neki működött, akkor működik neked is. Neki működött az, amit kért Istentől, mert a szíve egyenes volt, csak a lelkében volt elkeseredett. A lelkében, a gondolataiban volt egy rossz irány, ahogy nézett saját magára és ezért kétségbeesett. Ezek a depressziós gondolatok húzták lefelé. Olyan ember volt Illés, mint te meg én – mondja az Újszövetség Igéje. Nagyon sok helyen egyébként, közel harminc helyen hivatkozik az Újszövetség Illésre. A zsidók számára Illés a mai napon is egy olyan próféta, aki kiemelkedik a többiek közül. Mózesrel szinte egy szinten van. Jézus is hivatkozott rá. Bizonyos értelemben Jézusnak is az előképe. Keresztelő Jánosnak mindenféleképpen, hiszen mondja Keresztelő Jánosra utalva, hogy Illés volt ő. Ami nem a reinkarnációra utal, hanem hogy azzal a kenettel, azzal a munkával, azzal az előkészítő munkával szolgált Keresztelő János Jézus előtt, ahogy Illés.

Illés ember volt, hozzánk hasonló természetű. Buzgó imádsággal kérte, hogy ne legyen eső. Ez az, amit meg kell látnunk, neked is meg nekem is, hogy Isten nem vetette őt el. Kapott feladatokat utána, de olyan túl sok mindent már nem kellett neki csinálnia. Igazából számolgattam, öt vagy hét fejezet van Illésről az Ószövetségben. Nagyon kevés, egy pár oldal, nem olyan túl sok. Úgy hiszem, hogy lehetett volna ez hosszabb is és nem feltétlenül kellett volna neki ott egyből már az utódját elhívnia, de Isten így döntött.

Mi szeretnénk – azt hiszem – hosszútávon megfutni az útjainkat, és számomra bizonyíték, hogy Isten nem dobta a süllyesztöbe Illést azért, mert ilyen gondolatai voltak, és ez reménység nekünk is. Ami miatt nem vetette el Isten Illést az, ami történik vele ezután. Ismered a történetet, megjelentek a tüzes szekerek és az én Bibliámban nem az van, hogy a tüzes szekereken ragadtatott el, hanem a

forgószeél ragadta el. Sokan ezt így mondják, hogy a tüzes szekereken lett elvívve. Egy kis pontosítás, hogy szerintem nem, mert forgószeélben ment föl. De elragadtatott! Nem kellett neki a fizikai halállal szembesülnie. Nem sok ember mondhatja ezt el magáról. Nem látott fizikai halált, és amikor Jézus eljött, erre rá cirka nyolcszáz évvel később és a testben jelen volt, a megdicsősülés hegyén kivel találkozott? Mózesrel és Illéssel! Illés nem egy megvetett, egy kivetett, egy perifériára dobott, elhanyagolt valaki, aki jól csinálta a dolgait, de aztán depresszióba süllyedt, ezért megvettem, emberré vált, szolgálóvá vált, hanem olyanná, aki igenis Isten előtt valaki. Isten előtt ilyen vagy te is!

Hadd mondjam el neked, hogy Isten így néz rád ma is! Te vagy valaki Őelőtte, az Ő drága vérén megmosott, megváltott gyermeke vagy. Értékes vagy a számára, még a depressziós gondolataid ellenére is. Még akkor is, ha a csalódásaid és a kesergéseid miatt befelé fordulva időnként úgy érzed, hogy semmihez nincs kedved. Isten akkor is szeret, és akkor is közel von magához és akkor sem dob téged a szekrény mögé, hogy hát ez a gyermekem nem igazán ragadta meg a lényegét, ezért ezzel olyan sokat nem foglalkozok. Nem! Nem! Nem! Nem így van ez! Szeret téged az Úr! Annyira szép ez, annyira jó ez!

Nekünk könnyű a helyzetünk, mert Illést történelmi távlatokból láthatjuk. Így, majdnem háromezer év múlva látjuk az elejét, a közepét, a végét, Jézussal kapcsolatosan is olvasunk róla. Neki ott abban az időpillanatban, amikor Jézabel követe jött, és azt mondta, hogy amíg én élek, egyetlen életcélom van, hogy téged megöljelek és földaraboljalak. Ebben az élethelyzetben érezte magát Illés olyan rosszul, és nem feltétlenül kellett volna ennek ott megadnia magát, de ki vagyok én, hogy Istennek bármely emberét kritizáljam. Értsd meg, hogy nem szeretnék Illésről tiszteletlenül beszélni, de úgy hiszem, hogy ebből a történetből nekünk tanulnunk kell! Nem véletlenül van itt benne a Bibliában. Hiszen minden azért van ott, főleg az Ószövetségben, de az Újszövetségben is, hogy abból tanuljunk, és a tanulságokat levonjuk. Egy nagy tanulsága ennek az, hogy nem feltétlenül van minden úgy, ahogy mi gondoljuk. Még akkor is, ha nagy csalódás ért, még akkor is, ha nagy keserűségben vagyunk, és lehet, hogy saját butaságunk miatt vagyunk abban a helyzetben és saját magunkban csalódtunk akár, vagy másokban, vagy a pásztorban, vagy a férjünkben vagy a feleségünkben csalódtunk, vagy a gyermekünkben vagy a főnökünkben vagy a kollégánkban. Akárkiben is csalódtál, teljesen mindegy, mert Jézus Krisztusban mindenre van erőd! Ezt hadd olvassam el nektek a Filippi levélben. A Filippi levélben olvassuk:

Filippi 4,10–13.

10. Felette igen örültem pedig az Úrban, hogy végre lehetőségetek nyílt a felőlem való gondoskodásra, amelyre eddig is gondoltatok, de nem volt rá alkalmatok.

11. Nem mintha ezt a nélkülözésemre nézve mondanám; mert én megtanultam, hogy azokban, amelyekben vagyok, megelégedett legyek.

12. Tudok nélkülözni is, tudok bővölködni is; egészen kipróbált vagyok mindenben, a jóllakásban és éhezésben is, a bővölködéshen és szűkölködéshen is.

13. Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.

Mondhatod, hogy hát, Attila, itt azért nem lelki dolgokról van szó, hanem anyagi dolgokról! Mert itt ételről, italról, jóllakásról, nélkülözésről van szó. Ezek anyagi, fizikai, kézzelfogható dolgok! De ha ez a gondolat felmerül benned, akkor hadd kérdezzek vissza, hogy ezek a dolgok nem járnak semmilyen érzellemmel? Az, hogy az embert börtönbe zárják, véres a háta, úgy fáj mindene, úgy sajog, hogy nem tud tőle aludni, összeragad a hátán a véres izzadság a véres ruhával, és amikor azt leszedik róla, akkor letépi a sebet. Ezek nem járnak a fizikai fájdalomon túl lelki, érzelmi sérülésekkel? Az, hogy az ember olyan állapotba kerül, hogy nincs mit ennie, ez csak fizikai dolog? Vagy lelki dolog is? Főleg úgy, hogy előtte mindig jóllakott volt, és utána meg kell élnie azt, hogy nélkülözik. Minden egyes fizikai nélkülözéssel, vagy nehézséggel együtt járnak a lelki nehézségek, fájdalmak és sérülések is. Ezek nem elválaszthatóak egymástól. Azt mondja Pál apostol ebben a szövegekörnyezetben, ami valóban a szavakat nézve csak a fizikai dolgokra utal, hogy mindenre van erőm a Krisztusban. Én úgy hiszem, hogy ez nem csak a fizikai dolgokra vonatkozik, hanem min-

den lelki dologra is. Minden lelki sérülésre, minden lelki dolog feldolgozására. Mindenre van erőm a Krisztusban!

Hadd kérdezzek vissza és figyelj nagyon jól. Azt mondja Pál apostol, hogy mindenre van erőm? Vagy pedig azt mondja, hogy mindenre van erőm a Krisztusban? Ugye, hogy az utóbbi az igazság! Mert ha azt mondogatod, hogy nekem erőm van hozzá, én meg tudom csinálni, én kész vagyok rá, ez valameddig egy ilyen önpszichózis szintjén elvihet, hiszen fölszabadul benned az adrenalin, különböző biológiai, fiziológiai dolgok előre mozdítanak téged, de ez egy véges dolog, nem tudsz messzire menni ezzel. Elmehetsz sokáig, de túl messzire nem. Biztos, hogy határa van ennek! Olyan többletek vannak az emberben, olyan tartalékok, amelyek el vannak rejtve bennünk, amikről nem is tudunk. A természetes szinten is. Amikor beleesik egy kisgyerek a mély vízbe és anyuka, apuka nem is tud úszni, de utána veti magát, mert meg akarja menteni, és valahogy kiszedi, hogyan lehetséges ez? Az úgynevezett hőstettek, amik szinte a természetes dolgokat meghazudtolva történnek meg, hogy az emberek olyan súlyokat tudnak megemelni speciális vészhelyzetben, amiket eredetileg nem tudtak volna. Olyan dolgokra képesek, olyan messzire el tudnak futni, olyan kitartásuk van, fizikai, lelki erejük bizonyos helyzetekben, amiket egyébként a hétköznapi életben nem lát meg magában, de a stresszhelyzet kihozza belőle. Olyan tartalékok vannak bennünk, amiket Isten elhelyezett bennünk, de ezek akkor is végesek. Nem mondhatjuk el magunkról azt, hogy mindenre van erőnk. De Pál apostol azt mondja, hogy mindenre van erőnk a Krisztusban. Azt mondja itt, hogy mindenre van erőm a Krisztusban.

Nagyon sokan végeztek tanulmányokat a görög nyelvben avval kapcsolatban, hogy mit jelent az a szó, hogy minden. Tudod mit jelent az a szó, hogy minden? Azt jelenti, hogy minden! Ezt jelenti! Én nem végeztem ilyen tanulmányokat, én csak átvettem másoktól. A mindenben minden benne van. Mi az, amire nincs erőd a Krisztusban? Mindenre van erőd a Krisztusban! A saját magad lelki világából nem, a saját magad érzelmeiből, fizikai, mentális gondolatvilágodból nincs, de a Krisztusban, amikor szellemből merítesz, amikor belülről merítesz, amikor onnan igazán mélyről az isteni természetből, az Ő bölcsességéből, az Ő tudásából merítesz, akkor mindenre van erőd. Mindenre! Ezt mi most már itt 2023-ban látjuk az Igében és könnyen beszélünk, hogy Illésnek is ezt kellett volna csinálni. Nem, ne legyünk tiszteletlenek, természetesen, nem erről van szó.

Nem pontosan illik az Ige ide, de azért felolvasom, a Máté evangélium 16,26-os versben arról beszél Jézus, hogy aki megtagadja az életét, megnyeri azt, aki megtartja az életét, elveszíti azt. Ennek a szövegekörnyezetében mondja itt a végén:

Máté 16,26.

26. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő élete kárt vall? Avagy micsoda váltságot adhat az ember az ő életéért?

Illés az erejének a végéhez ért. Nem feltételezi szerintem egyikünk sem, hogy Isten úgy hív el bennünket bármilyen munkára, feladatra, szolgálatra, családalapításra, egyházi szolgálatra, bármire, hogy abba nekünk lelkileg bele kell betegedni, vagy lelkileg tönkre kell menni. Egyszerűen ezt nem gondolnám, hogy így van, ha pedig így érezzük magunkat, akkor valamit nem jól csinálunk. Ha a szolgálat olyan nehéz, ha olyan fáradságos, a szó rossz értelmében fáradságos, hogy csak a kiüresedés, csak a negatív dolgok vannak benne, akkor valamit változtatni kell.

De mi a megoldás, ha az ember csalódott, vagy amikor nem tudja kezelni feltétlenül azokat a helyzeteket, amiket tapasztal? Először is úgy hiszem, hogy fel kell mérni, hogy mennyire reális az a kudarc vagy vereség, vagy csalódás érzése. Mert itt Illés példájában ez nem volt reális. Az, hogy ő úgy érezte, hogy kudarcot vallott, hogy úgy érezte, hogy egyedül van, és úgy gondolta, hogy ebből a csalódásból már nem tud sehogy sem kijönni, ez nem volt a realitás talaján igazság. Az a helyzet, hogy ezt reálisan fölmérje saját magán, erre pont az az ember nem képes, aki benne van egy ilyen helyzetben. Könnyű ezt így elmondani.

Óriási segítség az, ha az embernek vannak jó kapcsolatai. Óriási kincs és ajándék, ha az ember tartozik egy olyan közösséghez, amely egy jól működő közösség, ahol tudnak segíteni neki. Mert van úgy, nemegyszer előfordul az emberrel, hogy kell a külső segítség. Össze vagyunk egymással és egy-

máshoz vagyunk kapcsolva. Mert te nem feltétlenül látod saját magadban azt, hogy milyen állapotban vagy. Nem tudod megfogalmazni sem időnként, csak egyszerűen látszik rajtad, hogy mész lefelé. Lehet, hogy próbálsz magadról mutatni valamit, de ha vannak jó barátok, jó kapcsolatok, akik tudnak segíteni, akik valóban szeretnek téged, ez egy olyan kincs, ami óriási érték. Ha az ember érez valamit, nem biztos, hogy az az érzés igaz. És nem biztos, hogy azt az ember jól érzi. Nem is az érzés a legrosszabb dolog, azt hiszem, hanem az erre adott saját szubjektív válasz, ahogy az ember saját maga néz a dolgokra. Mert ez mindig együtt jár a csalódással, egy bizonyos fajta keserőséggel. A keserűség pedig zaklat, kényszeres gondolatokat szül. A keserűség azt szüli benned, amit Illésben is. Én hallottam már szolgálot is így beszélni, hogy ő meg akar halni, nem akar tovább élni. A keserűség azt szüli, hogy van valamilyen rossz gondolkodássémája és semmiképpen nem úgy néz magára, mint ahogy Isten néz rá.

A keserűség gyomorproblémákhoz vezet, magas vérnyomást okoz. A kezeletlen stressz olyan problémákat idéz elő, amik a fizikai testben is megnyilvánulhatnak. Az orvosok is rájöttek, a modern tudomány is, hogy vannak nők, akik azért nem fogannak a méhükben, miközben nincs semmilyen fizikai problémájuk, mert lelki problémájuk van. Azért nem tud foganni a méhében. És férfi azért nem tud nemzeni gyermeket, bár nincs fizikai problémája, csak egyszerűen az, ami a lelkében van, az egészségtelen lelkiállapot, az a mentális zavar, az a mentális egészségtelenség kihatással van a testre is. Óriási kincs, ha van egy társad, aki szívdobogva hazavár, és megkérdezi, milyen napod volt, és meg tudsz vele beszélni mindent. Óriási csalódás sok embernek, hogy ez nincs meg az életében. Óriási csalódás sok embernek, hogy van egy társa, de ez nincs meg benne, hogy meg tudna vele mindent beszélni. Ezek a dolgok annyira kavarnak sok emberben, a gyülekezeti testvérek között, ti közöttetek is, amiket sokszor az ember szégyell, és nem meri elmondani, nem mer kitárlkozni. Nem meri elmondani a fájdalmait. Én úgy hiszem, hogy időnként beszélni kell erről itt a pulpitusról, hogy van erre bibliai megoldás, van erre bibliai válasz. Bizony a közösség egy lélekgyógyszer az ember számára, a közösség egy megtartó erő.

Mindenre van erőnk a Krisztusban! Van úgy, hogy valaki nem veszi észre az önmarcangoló, depressziós gondolatait sem, amiben saját maga él. Illés sem vette ezt észre magában. De Isten adott neki feladatokat és az Igében tanította Jézus is a tanítványokat, amikor feltámadt a halálból. Nagy csalódások közepette az emmauszi úton ment két tanítvány és egymás között beszélgettek, mentek haza, távolodtak el a gyülekezettől, távolodtak el Jeruzsálemtől. Ez is egy képe annak, hogy az ember hogyan tud eltávolodni akkor, amikor csalódásban van. Mert csalódtam a gyülekezetben, csalódtam a mellettem ülőben, csalódtam a pásztorban! Ezek az emberek csalódtak magában a helyzetben, hogy Jézus meghalt. Aztán jön Jézus, de fel sem ismerték, és ahogy nekik segít, az az volt, ahogy elkezdte az Igét nekik magyarázni. De hát nem tudjátok, nem látjátok, hogy ez volt a lényege a dolognak? Elmagyarázta nekik és akkor felsóhajtottak. Erre a felismerésre, ahogy Isten elmagyarázza nekünk az Igét, nekünk tudatosan időt kell szánni, hogy lecsendesedjünk, belemélyedjünk, hogy miért vannak úgy a dolgok, ahogy vannak, miért vallottunk akármilyen szinten ténylegesen kudarcot. Az tényleg kudarc, amilyen helyzetbe kerültünk? Lehet, hogy Isten másképpen tekint rá, lehet, hogy nem is kudarc. Lehet, hogy az egy dicsőséges dolog, amit végig kínlódtunk, végig szenvedtünk és sokan még idáig sem jutottak volna el. De mi igen!

Azt hiszem, hogy nagyon fontos meglátnunk saját életünket úgy, ahogy Isten lát minket. Rendkívül fontos meglátni azt a látószöveget, ahogy Isten figyel és Isten tekint miránk. Önmagában ez nagyon sok lelki problémának az orvossága. Nagyon sok lelki sérelem gyógyszere. Ez bekötözi az ember lelkét, amikor meglátod, hogy Isten szeret téged, Ő Krisztusban lát téged, Ő elégedett veled.

Nem arról van szó, hogy nem tudtál volna többet tenni, vagy nem tudtad volna jobban csinálni, mert tudtad volna, lehattél volna odaszántabb is, de Isten nem erre néz, hanem a Fiára és Őbenne lát téged. Halleluja! Dicsőség Istennek! Majd innen folytatjuk legközelebb!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

AZ ÜDVÖSSÉG IMÁJA

*„Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról,
és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta
Őt a halálból, üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk
a megigazulásra, szájjal teszünk pedig vallást
az üdvösségre.” (Róm. 10,9–10)*

**Hiszem, hogy Jézus Istennek Fia.
Hiszem, hogy Jézus meghalt az én bűneimért.
Hiszem, hogy Jézus feltámadt a halálból az én
megigazulásomért, a Biblia tanítása szerint.**

**Kérlek, Jézus, legyél az én Uram!
Kérlek, Jézus, legyél az én Megváltóm!
Kérlek, Jézus, legyél az én Gyógyítóm!
Költözz a szívembe és teremts újjá engem!**

**Jézus, Te vagy az én Uram!
Jézus, Te vagy az én Megváltóm!
Jézus, Te vagy az én Gyógyítóm!**

**Meg vagyok váltva! Újjászülettem Krisztusban.
Az Ő szent vére megtisztított minden bűntől.
Köszönöm, Ur Jézus, az örök életet! Ámen.**

ELÉRHETŐSÉGEINK

POSTACÍM: 1203 Budapest, Török Flóris u. 70.
TITKÁRSÁG: +36 (70) 428-4144 ÚJ!
E-MAIL: titkarsag.ksze@gmail.com ÚJ! (Kántor Ibolya)
SKYPE: kszetitkar • HONLAP: www.ksze.org
INTERNET RÁDIÓ: www.kszeradio.hu
YOU TUBE: KSzEVideo
ÚJSÁG SZERKESZTŐSÉG: oromhirado@gmail.com ÚJ!